

[Poul Dalsager.]

Dernæst er der spørgsmålet om det internationale samarbejde, og hvem man skal samarbejde med. Hr. Morten Lange sagde, at det var liberalister i De europæiske Fællesskaber, og vi skulle jo samarbejde med socialister. Jeg vil gerne stille det spørgsmål: hvor i verden findes de socialister, vi skal samarbejde med uden for Vesteuropa, vel at mærke socialister, der ikke er fængslet eller noget i den retning? Det er jo stort set de eneste lande i verden, der eksisterer demokratiske socialister i — jeg går ud fra, at det er det, vi taler om — det er stort set kun i Vesteuropa, der eksisterer demokratiske socialister, så jeg synes, det er et godt sted at begynde dette samarbejde med de europæiske socialister. Selvfølgelig er svenskerne ikke i den forstand medlemmer, men de ønsker dog et meget nært samarbejde også med de europæiske lande.

Endvidere er der rejst spørgsmålet, om vi har råd til at sige nej, og dertil vil jeg gerne sige: det er klart, at hvis man vil betale prisen, har vi da råd.

Hr. Frode Jakobsen talte om, at politik var også følelser, og det er jeg i høj grad enig med hr. Frode Jakobsen om. Jeg skal heller ikke lægge skjul på, at det også nok for mange af os er en følelsessag, at man diskuterer økonomi på den måde, som man gør. Jeg plejer at sige, at jeg repræsenterer så nogenlunde den fattigste del af befolkningen her i Danmark, i hvert fald i den sydlige del af Danmark; vi har i alle årene, jeg kan huske, og langt længere tilbage diskuteret udviklingsproblemer, diskuteret beskæftigelsesproblemer, haft de laveste skattepligtige indkomster, vi har haft de fleste landmænd med de deraf følgende problemer, og vi har de fleste fiskere. Det forekommer mig, at hvis man vil lægge afstand imellem sig og den økonomiske fremgang, som man ligesom omtaler lidt hånligt, er man med til at forlænge de besværligheder og de problemer, som de netop har i de dårligst stillede egne i landet.

Hr. Arne Larsen var inde på nogle lønsammenligninger mellem Danmark og de europæiske lande. Her kunne man jo så tage frem, at lønforskellene mellem Øst- og Vestdanmark i masser af tilfælde er større, end de er imellem Danmark og nogle af de europæiske lande, man taler om. Der findes

jo tariffer, sagde hr. Arne Larsen, som ingen arbejder efter. Jo, det kan jeg forsikre hr. Arne Larsen for; der findes masser af arbejdere her i landet, som arbejder for de laveste tariffer. Så derfor: jo mindre økonomisk fremgang vi får her i landet, jo færre chancer får vi også for at løse disse problemer. Det er problemer, som måske nok en gang imellem ligesom bliver skudt lidt til side.

Hr. Erenbjerg var jo i sit humoristiske hjørne i dag, og fortalte os, at nu skulle alle Sveriges virksomheder flyttes til Danmark, hvis alle de tal, der var nævnt, passede. Det er klart, at jeg tror ikke, at alle de henvendelser, der foreligger, resulterer i, at der bliver oprettet svenske virksomheder her, men hvis bare 5-10 pct. giver resultat i form af nye virksomheder til de egne af landet, som har mest behov for det, vil det da også være et resultat, som vi vil hilse med glæde.

Der har været talt om livskvalitet, og i den forbindelse blev der fortalt en lignelse, så vidt jeg forstod, om frikadeller og koteletter. Det er alt det med den økonomiske fremgang, man skal melde sig ud af produktionsracet og alle de ting, der er blevet moderne; det er, ligesom der er nogle af dem, der selv mener, de er venstreorienterede, der har fået den samme opfattelse som de reaktionære, at man skal fortælle arbejderne, at det ikke alt sammen drejer sig om penge, at man ikke bliver lykkeligere af flere penge osv. Det er naturligvis ganske korrekt; på den anden side kan det også godt træffe, at der er nogle, der bliver ulykkelige af at have for få penge. Det er jo ikke et problem for dem, der har råd til at spise koteletter hver dag, sådan som medlemmer af tinget har, hvis de ønsker det, det er jo intet problem for dem at fortælle de andre, at man godt kan spise frikadeller hver anden dag.

Jeg synes derfor ikke, man skal tale så hånligt om de almindelige mennesker her i landet, som ønsker at få andel i statussymbolerne. Det er jo stort set dem, der i forvejen har sikret sig disse statussymboler, der fortæller alle dem, der ikke har dem, at det er skam ikke lykken.

Jeg synes, at det i debatten har været, ligesom man har villet antyde, at bare man holder sig uden for De europæiske Fællesskaber, så kan man næsten handle, som om denne organisation ikke eksisterede, som om den ville bryde sammen, når nu Danmark